

עלי מרפא
שערי הגליון
יין הנגבי
למעשה
בני היכלא

- תעשה עצמך כשוחב
- להאמין בטוב
- גיט מארגן בעלפער
- קשר עם ה' בהתבודדות
- אמונה פשוטה

התורה הזמנית:

- מעלת עסק התורה
- ההכנות לפסח
- הגאולה שבמרידות
- הסר את העולה עכשיו
- כאן גר יהודי
- נקיון גשמי ורוחני
- הכנת הבית לפסח

דרכי נועם
טעם גן עדן
כוכבי אור
עומק הפרשה
חנך לנער
שאל בני
הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

לא נעים להיות מצורע

כיום, אין לנו צרעת. אבל, תחושת הבדידות שיש למצורע, קיימת ועוד איך. וזה בכלל לא קל, הרבה יותר מאשר הפרוצדורה החיצונית של המצורע.

לשון הרע הורגת שלשה; האומר, והמקבלו, ומי שנאמר עליו. דברי חז"ל. במחשבה ראשונה הדברים תמוהים: אם אדם מכה או חלילה הורג את חברו, מי שהוכה או נהרג הוא אחד, לא שניים ובטח לא שלשה. מדוע בלשון הרע זה אחרת? כי

לא קל להיות מצורע. קודם כל, מדובר במחלה לכל דבר ועניין. בנוסף, צריך ללכת לכהן ולעבור תהליך ארוך של בירור ובדיקות חוזרות ונשנות. אחר כך צריך לעזוב את הבית, לחיות כמה ימים או שבועות בחוץ. ולבסוף צריך לגלח את כל השער והפאות והזקן, וגם לבוא לבית המקדש שכולם יראו. בקיצור, ממש לא נעים.

אבל כל ה'לא נעים' הזה מתגמד, לעומת החלק העיקרי: הבדידות. על המצורע להיות לבד, ממש לבד. בלי המשפחה, בלי החברים, בלי הקהילה. לבד לבד לבד. במשך ימים או שבועות, הוא יושב לבדו מחוץ למחנה, בודד ומנודה, מרוחק ומבוזה. אם ננסה לדמיין זאת, זו כנראה התחושה הכי נוראה שיש בעולם.

אם נחפש תיאור במילה אחת לתחושה הכי טובה, ולתחושה הכי רעה, יש לנו אותה בספר יצירה: "אין בטוב למעלה מעונג, ואין ברע למטה מנגע". התחושה הטובה בעולם, היא 'עונג'. והתחושה הנוראה ביותר בעולם, היא 'נגע'. עונג הוא תוצאה של חיבור, של קרבה, של התאחדות. נגע, הוא בדיוק ההיפך הגמור. פיזור, ריחוק, ובדידות.

הכל רע?

כיום, אין לנו צרעת. הפרוצדורה המייגעת והלא נעימה שמלווה את המצורע, איננה קיימת היום, וזו בהחלט הקלה. אבל, תחושת הבדידות שיש למצורע, קיימת ועוד איך. אחד המחלות הכי נפוצות בעולם, היא הבדידות. וזה בכלל לא קל, הרבה יותר מאשר הפרוצדורה החיצונית של המצורע.

הצרעת באה על לשון הרע, וגם הבדידות היא תוצאה של אותה דבר. חז"ל מרחיבים בחומרתו של לשון הרע, ולפעמים נדמה שהם אפילו מרחיקים לכת. לדוגמא: לשון הרע שקולה בחומרתה כנגד שלשה עבירות חמורות; עבודה זרה, גילוי ערויות, ושפיכות דמים. זה נשמע קצת קיצוני, ולא כל כך הגיוני. באמת? עד כדי כך?

לכשתבונן מעט, נראה שבכלל לא קשה להבין את זה. דיבורים של לשון הרע, אינם רק פגיעה אישית בבנאדם מסוים, אלא בכל האווירה. כשמדברים רע, ולא משנה על מי, נוצרת אווירה רעה. וככל שעוסקים יותר בדיבורים של לשון הרע, כך ההסתכלות שלנו על העולם, הופכת להיות יותר ויותר רעה מרידה וצינית.

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

בְּכֹל עֵת תַּעֲשֶׂה עֲצֻמָּךְ כְּשׂוֹכֵחַ לְגַמְרֵי, וּבְזָה תִּצְאָה לְחֵרוֹת בְּכֹל פַּעַם

יום ה' במדבר תקצ"א

...וּתְרַגֵּל עֲצֻמָּךְ מְאֹד לִילָךְ עִם הַדָּרָה, שְׂדֵבְרֵי עִמָּךְ פָּרַךְ - לְהֵיחִיּוֹת בְּכֹל פַּעַם מִוְדָה עַל הָעֵבֶר וְצֻעֵק לְעֹתִיד לְבָא, וְתַפְרֵשׁ שִׁיחָתְךָ לְכַפֵּי הַשָּׁמַיִם יִתְפַּדֶּךָ בְּכֹל יוֹם וְיוֹם, חַק וְלֹא יַעֲבֹד, לְמַעַן הַשָּׁמַיִם, לְמַעַן הַשָּׁמַיִם, חֲטִיף וְאֶכְלֵ חֲטִיף וְאֶכְלֵ, תוֹרָה הַתְּפִלָּה הַתְּבוֹדָה וּמַעֲשֵׂי שׂוֹבִימִים, וְאֵל תִּשְׁתַּחֲוֶה כָּל וְכָל בְּכֹל מָה שֶׁעֹבֵד עֲלֶיךָ, וּבְזָה טוֹב מְאֹד מִדַּת הַשְּׂחֵחָה - לְהִשְׁתַּחֲוֶה מִדַּעְתּוֹ לְגַמְרֵי בְּכֹל עֵת כֹּל מָה שֶׁעֹבֵד עַד הַנֶּהָר; וּמָה שֶׁיִּהְיֶה, אֵינְךָ יוֹדֵעַ כָּלֵל, וְתִבְרַט בְּשִׁעַת הַתְּפִלָּה תִּהְיֶה בְּעֵינֶיךָ פְּחָדֶשׁ מִמֶּשֶׁת, וְכֹאֲלוֹ אֵין לָךְ וְכֵן הַשְּׁעָה הַזֹּאת לְבַד, וְאֵל תִּסְתַּמֵּל עַל הָעֵבֶר וְעַל הָעִתִּיד כָּלֵל, אִמְלוּ בְּדָבָרִים הַנּוֹגְעִים אֶל הַנְּשִׂמָה, מִכֵּל שֶׁכֵּן וְכֵן שֶׁכֵּן בְּדָבָרֵי הַגּוֹף וְהַמְמוֹן. וְאֵם תִּרְגֵּל עֲצֻמָּךְ בְּזָה, אֲזַ טוֹב לָךְ, וְתִכְלֵ לְהַתְּפַלֵּל עַל יְדֵי זֶה וְלַחֲטִיף הַרְבֵּה טוֹב בְּכֹל יוֹם.

חֲזַק בְּנֵי חַזֵּק, וְהַעֲקֹר - שְׂתַלַּךְ בְּמָה שֶׁתְּבַחֲתִי לָךְ פָּרַךְ, שֶׁבְּכֹל עֵת תַּעֲשֶׂה עֲצֻמָּךְ כְּשׂוֹכֵחַ לְגַמְרֵי, וּבְזָה תִּצְאָה לְחֵרוֹת בְּכֹל פַּעַם מִכֵּל מִיַּיִ גְּלוּיֹת וְשִׁעֲבֹד, שֶׁמְחַיֵּין עַל מוֹחָה פְּאֻלוֹ אוֹחִיזִים אוֹתְךָ בְּדָבָר חָזֵק, וּבְאִמְתּוֹ הַבְּחִירָה חֲקִישִׁית, וְהַמְחַשְׁבָּה בְּיַד הָאָדָם לְהַשְׁתַּחֲוֶה פְּרָצוֹן, וְהַעֲקֹר - לְבָלִי לְהַתְּחַיֵּל לְחֹשֵׁב כָּלֵל, וְכֵן פְּאֻלוֹ עֵתָה נִלְחָדָה, וְכֹאֲלוֹ אֵינְךָ יוֹדֵעַ כָּלֵל מָה שֶׁהִיָּה וּמָה שֶׁיִּהְיֶה וְכו'.

נתן מברסלב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ח"ה	משנה ברורה ח"ב	דף יומי בבא מציעא	ליקוטי תפילות ח"ב
שבת	ה	צח:	רנח	רנ:	מה	תם תמא
א	ו	צט:	רנט	רנא:	מו	תמב תמו
ב	ז	ק:	רס	רנב:	מו	תמד תמז
ג	ח	קא:	רסא	רנב:	מו	תמו תמח
ד	ט	קב:	רסב	רנב:	מט	תמז תמח
ה	י	קג:	רסג	רנג:	נ	תמט תנ
ו	יא	קד:	רסד	רנג:	נא	תנא תנב

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן חלק א' תורה נ"ו

ממאס בנבד

פעם אחת בפורים שלחו אנשיו של מוהרנ"ת אליו (כמדומה נגיד אנשיו מטשעהרין) בתוך המשלוח-מנות גם שטר"ימיל חדש (כי לא יכלו לסבל שאיש מורם פרבם מוהרנ"ת לא ילבש בשבת שטר"ימיל לשאר הרבנים והמפרסמים), אבל זה היה למורת רוחו ואמר בהקפדה: "וואס וויל מען פין מיר אף זאל האנטאהן נחשים ועקרבים אויפן קאפ" (מה הם רוצים ממני, שאקבל נחשים ועקרבים על הראש?), וחדר זאת פמה פעמים. כל כך מאס וקץ בכבוד שחלקו לו פאלו דוקרים ועוקצים אותו נחשים ועקרבים. והיה בורח מן הכבוד כמטחוי קשות. אבל אחרי הפצרות מרבות חבש השטר"ימיל בקשי רב פדי שלא לזלזל במתנת המשלוח-מנות, אף לא הרגיש בנחם בלבשיתו. ולא עברו ימים מועטים עד שנתקם בו "רצון יראיו יעשה" פי כשנכנס לצרכיו בבית הפסא הניח השטר"ימיל בחוץ פנהוג, ואף יצא יצא משם לא ראה פבר השטר"ימיל במקומו ואיננו פי לקחו אותו, ושמח מאד מוהרנ"ת על העלמת השטר"ימיל פמוציא שכל רב על שמו השמים פטרהו מלחבש דבר נגד רצונו ושאינו רחוק נוחה מזה. (שמעתי מר' איטשע מאיר קורמן)

עין בספר שיח שרפי קדש (חלק ב' תרגל): שלא לבש גם בגדי משי פדרר הרבנים ושום בגד חשוב שלובשים. (שם תשכב): אהך אמר לו "גייט מארגן, רבי! (בקר טוב, רבי)". ענה לו: "גייט מארגן, בעלפער! (בקר טוב, עוזר)". איש אהך שאל עצה מוהרנ"ת בהיותו בטעפליק ולא מהר להשיבו על זה, ושאל שאל אותו וגם הפעם לא השיבו והפציר אותו פמה פעמים, ובכך התחיל לדחוק את מוהרנ"ת שיתן לו עצה מיד, ענה מוהרנ"ת ואמר לו: "אני איני יכול לשית עצות בנפשי אם לאכל עוד כף מרק (בארשט) מהצלחת או פבר די לי במה שאכלתי, ואתה רוצה פבר שאתן לך מיד עצה?". (שמעתי מר' ג'וי יצחק)

התבודדות

ומה הוא רוצה באמת. ועל כך רביז"ל חונן אותנו, לשבת קצת זמן בשקט עם עצמו, להרגיע את עצמו, בשעה זו אין צריך כלום, לא חברים, לא לימוד תורה ולא שום דבר אחר. רק רגע שקט, האדם מול ה'. ואז, יכול להתחיל לשים לב מה יש לו בראשו, אלו רצונות יש בלבו, וכאשר שם לב לאיזה מחשבה או רצון בלב, תיכף יתפוס את זה ויאמר את זה בפיו לה', בפשיטות ממש, בדיוק בשפה שהוא מרגיש או חושב עליו.

א-א

הרה"ה ר' גדליה קעניג זצ"ל אמר פעם לתלמידו: בהתבודדות תדבר להשי"ת מה שיש לך בראש 'עכשיו'. תשב רגע בשקט ותשים לב מה יש לך במחשבה, ואת זה תוציא בדיבור אלה'.

ד-ד

אחד המניעות בשיחה עם ה', שנדמה לאדם שצריך להתחיל לדבר שיחה ארוכה ורצופה, אך על פי מה שכתבנו, אין צריך כלום, רק להקשיב לעצמו ולומר דיבור אחד פשוט, ואז אפשר שוב לשבת בשיחה, עד שישים לב לעוד מחשבה שיושב על ליבו או בתוך מוחו, ואת זה יאמר שוב לה', וכך עוד דיבור אחד ועוד דיבור אחד, עד שבמשך הזמן יכול להתפתח שיחה שלמה, אף שבתחילה היו אלו דיבורים שאינם קשורים אחד לחבירו.

ב-ב

היה אחד שהלך להתבודד, ולא היה לו כח חשק, הוא חשב רגע מה כואב לו עכשיו, ושם לב שעכשיו כל הרצון שלו הוא שיגמר כבר הזמן של ההתבודדות ויחזור לביתו, תיכף התחיל לומר לה' בתחינה מעומק הלב שהשעה תחלוף מהר, כי אין לו כח לשבת שם ולחפש לדבר עם ה'. ותוך כדי שאמר את הדיבור הזה שהיה לו במחשבתו באותו העת, נפתח לו הפה ויצאו לו דיבורים חדשים עד שלא שם לב שעבר יותר משעה. ולמה כך, כיון שהוא דיבר דיבור אמת, את הרצון הכי פשוט ואמיתי שהיה לו במחשבתו.

ה-ה

כשיתמיד כך בפשיטות בלי לחץ, אז יתחיל לשים לב לראות מה יש לו באמת בעומק ליבו, הוא לפתע יגלה שיש לו גם רצונות רוחניים ונקיים, למרות שבמשך כל היום לא ידע שהם קיימים. וכך יוכל להתחיל לדבר על זה עם ה'.

ג-ג

האדם במשך היום עסוק הרבה בדיבורים עם חברים, שומע את הבליהם, חושב מחשבות ועצוב מכל מיני דברים, ואינו שם לב כלל מה נעשה עמו, מי הוא באמת,

נצור לשונך הלכות לשון הרע

דעת רש"י בדברי הגמ' בערכין טו: שכל דבר הנאמר בפני שלשה שומעים או יותר, אין בו משום לשון הרע. שאדם המדבר לפני שלשה שומעים או יותר, יודע שיתפרסמו דבריו, לכן אם דיבר לפנייהם הרי זה סימן שהוא מרשה להם לספר מה שאמר לפנייהם, וממילא כשאדם סיפר עונותיו לפני ג' שומעים או יותר, וברור מדבריו שעדיין לא חזר בתשובה על חטאיו, כגון שהיה חטא בין אדם לחבירו ועדיין לא פייסו, או חטא שבין אדם למקום במזיד שנעשה לפני זמן קצר והמדבר לא חזר בתשובה. אין איסור לספר הדבר לאחרים. אמנם צריכים להזהר בשבעה פרטים שיתבארו בפרק הבא.

ובכל אופן אם היה הדבר בשוגג או לפני זמן רב, ומאז נהג כשורה לעיניו, או שסיפר מעשה אבותיו, אסור לשומעים לספר ממה ששמעו ממנו גם כשהרשה להם מפורש, וגם אסור לגנותו בפני אחרים. כי לאחר שעשה תשובה אין שום היתר לספר החטא שעשה גם כשסיפרו לפני שלשה.

וכבר מבאר במקום אחר שהשלוש היא פחינת רפואה, ודרך הרפואה להתלבש במיריות... שזה פחינת "וימרו את הייהם וכו'":

איג' היראה, מועדי' ה' - פסח, כה

הליכות

שיחות ומנהגים

התבודדות

השם יתברך, ויצאת מהצרה, אולם עדין לא התחלת לעבוד פהגן פתבטחתה, ושכחת הבטחתה. וכן הלאה ימנה לאמר: הנה את כל ההרפתקאות והצרות שיעברו עליי, ויכל פעם הבטיח לשם יתברך, שאם יצא מהצרה יתחיל לעבוד יתברך פראוי - והנה עתה יש לך עוד צרה, וגם היא באה לך פדי למוזל לך שתתחיל לעבוד יתברך. פי העקר מתפנים אליך, ואתה בא ונותן לי רעננדל על פדיון. מה אתה חושב, שאתה שזכר אותי? וכי אני שכיר יום? - "דו דינגסט מען? איך בין דען א נאמיטשיק?" אני אפתלל עבוקך, ואתה תחזר לאגלתך? פי העקר מתפנים מלמעלה עליך, רק גם אני אעזר ואתפלל עליך.

פעם דפק רבי נחמן טולטשינער איהו מסמר לקוי, וקבל על ידי זה מכה באצבעו. וכשראה זאת מוהרנ"ת אמר לו: "פארוואס האסטו נישט געבעטן אויף דעם פארן קלאפן דאס טשונאק, זאל זיך נישט קלאפן די פינגער" - "מדיע לא התפללת לשם יתברך לפני שדפיקת המסמר, שלא תקבל מכה באצבעותיך".

מוהרנ"ת אמר: "טוב שצירגל עצמו האדם פרבוי התפלל, על אף שמתפלל בעקר על צרכיו הגשמיים. פי פלש האדם עוסק פבר התפלל אף על הדברים הגשמיים, מהמת רב תפלותיו יניס פבר ממילא תפלות כל שהם גם על דברים רוחניים". פעם בא אברך אהוד למוהרנ"ת ונתן לו רעננדל אחד לפדיון ובקש ממוהרנ"ת שיתפלל עליו - "בעט גאט פאר מיר" ותכף הלך ממוהרנ"ת, עד שאפלו לא הסיפיק מוהרנ"ת לדבר ולשאל בשלומו וכי. ומוהרנ"ת שידע ברוח קדשו כל מה שעבר עליו, קרא לו ואמר לו: "האם אתה זוכר עדין את מה שעבר עליך אחר נשואך, שהתה לך צרה זו וזו, והבטחת לשם יתברך שטשטישע אותך, תתחיל לעבוד? והנה עזרך

בנוח האמונה הפשוטה

בעלת אמונה תמימה ואיתנה היתה הצדקנית מרת אסתר רחל, זוגתו של החסיד ר' מרדכי אלעזר רובינשטיין. היא זכתה להרבה נסים ונפלאות בכוח אמונתה הטהורה. כשבנה הראשון הגיע לפרקו ועמד להתארס, ישבו שתי המשפחות ודנו בהתחייבויותיהן, למרות עניותה הגדולה, התחייבה בסכום נכבד להוצאות הנישואין, וסוער מאד נענתה חברתה ובאה לעזור לה. מרת אסתר רחל ערכה חישוב מהיר לפיו עליה להשיג 25 לירות לקניית המצרכים, אולם לא היה בידה אפילו חצי לירה. במקום לומר לחברתה שאין לה כסף והיא יכולה לחזור לביתה, אמרה לה "הרי הגעת עכשיו ממקום רחוק ובחוגך רטוב מהגשם, שבי ונוחי קצת ואחר כך נתחיל בבישולים. בינתיים התיישבה על כיסא וחיכתה. כעבור כעשר דקות אמרה לה מרת פרומא שוב "נו, בואי ונתחיל לבשל".

בית של אמונה.

החסיד ר' מרדכי אלעזר רובינשטיין זצ"ל

אך מרת אסתר רחל עונה לה שוב "תנוחי עוד קצת". לפתע נשמעו דפיקות בדלת והיא ניגשה לפתוח, בפתח עמדה נערה מרעידה מקור ומגשם, היא הושיטה מעטפה לבעלת הבית והפטירה: "את זה שלח אבי עבורכם, כסיוע לחתונה". כשנטלה את המעטפה נדהמה לגלות שיש בה בדיוק 25 לירות! בשמחה רבה מיהרה בעצמה לקנות את כל צרכי החתונה. חברתה שיישבה כל העת בצד, נדהמה לנוכח הנס המופלא שאירע לה בזכות ביטחונה הגדול בה', היא הבינה למפרע שבמשך כל הזמן שישבה והמתנה, לא היו כל מצרכים ובעלת הבית ציפתה בביטחון מופלא, בהיותה בטוחה שבוודאי ה' ישלח לה את כל הצטרותה. או אז פנתה אליה בהתרגשות "אסתר רחל, את מחכה למלאכים והם באים - אני לא הולכת מפה, אשאר כאן במשך ימי השבע ברכות' לעזור לך בבישולים". ואכן נשארה מרת אנשין ע"ה כמה מימי השבע ברכות לסייע בהכנת הסעודות. (מקור: נכדה הרה"ח ר' יהושע דרוק שליט"א)

דרני נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"א סי' נ"ו מאמר ז' ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ג] וְצִרְיָה לְחַמְשֵׁיף אַרְיִכוֹת יָמִים לְתוֹךְ הַמַּלְכוּת, וְכוּ'. וְלִבּוֹא לְדַעַת הַזֶּה, הוּא גַם כֵּן עַל יְדֵי אַרְיִכּוֹת יָמִים בְּעֶצְמוֹ. וְזֶה שְׂאוֹמְרִים הַעוֹלָם שְׂאִינּוּ יוֹדֵעַ מַחֲיִיו, כִּי עֵקֶר הַיְדִיעָה הוּא מַחֲיִים, מְאַרְיִכוֹת יָמִים:

כִּי לִבּוֹא לְאֲרִיכוֹת יָמִים, הוּא עַל יְדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה. כִּי אֲנִיחָא שְׂמָא דְקִדְוָא בְּרִיךְ הוּא (תמו"ו דף כ"ה): וְכִמוֹ שְׂשֻׁצְרִיכִין לְקַרְוֹת אֶת אֶחָד קוֹרְיִין אוֹתוֹ בְּשֵׁמוֹ, כֵּן שְׂשֻׁצְרִיכִין לְקַרְוֹת אֶת הַחַיִּים, כִּדִּי לְחַמְשֵׁיף מִמֶּנּוּ חַיִּים וְאַרְיִכוֹת יָמִים, צִרְיָה לְקַרְוֹת אוֹתוֹ בְּשֵׁמוֹ בְּכִיבוֹל, וְשֵׁמוֹ הוּא הַתּוֹרָה בְּנִל. נִמְצָא שְׁעַל יְדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה, קוֹרְיִין אֶת הָאֲרִיכוֹת יָמִים. וְעַל כֵּן מְזַהֵר הַמְּלָךְ עַל עֵסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹתֵר מִכָּל הָעוֹלָם, מִחֻמַּת שְׂתוּבָא צִרְיָה לְקַרְוֹת אֶת הָאֲרִיכוֹת יָמִים לְתוֹךְ הַמַּלְכוּת בְּנִל. וְזֶה שְׂתוּבָא בְּפִרְשַׁת הַמְּלָךְ, (דברים יז): "וְהִזְתָּה עִמּוֹ וְקִרְא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו לְמַעַן יֵאָרֶיךָ יָמִים עַל מַמְלַכְתּוֹ". וְזֶה: "וְקִרְא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו". "וְקִרְא" בּוֹ דְּקִרְא, הִנֵּנוּ שְׁעַל יְדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה הוּא קוֹרְא אֶת הַחַיִּים בְּנִל. וְזֶה: "יָמֵי חַיָּיו". יָמֵי חַיָּיו דְּקִרְא, כִּי שְׂשֻׁצְרִיכִין אֶת הַחַיִּים, צִרְיָה לְקַבְּלָם בְּמִדָּה. כִּי בְּלֹא מִדָּה וְצִמְצוּם אֵי אֲפָשֵׁר לְקַבֵּל אֶת הַחַיִּים מִהַשֵּׁם יְתִבְרַךְ, מִחֻמַּת רַבּוּי אוֹר, כִּי רַבּוּי הַשֵּׁמֶן גּוֹרֵם כַּבּוּי הַנֵּר, עַל כֵּן צִרְיָה לְקַבֵּל הַחַיִּים בְּמִדָּה, וְזֶה זוֹכִינּוּ עַל יְדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה:

כִּי הַתּוֹרָה הִיא שְׂמוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַשֵּׁם הוּא הַכְּלִי שֶׁל הַדָּבָר, וְכוּ' וְכֵן הַתּוֹרָה הוּא שְׂמוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִנֵּנוּ שְׂשֻׁם נִקְבַּל הַחַיִּים מִחַי הַחַיִּים. כִּי הַתּוֹרָה הִיא בְּחִינַת מִדּוֹת, כִּי יֵשׁ בְּהַתּוֹרָה אוֹתוֹת וּתְבוֹת וּפְסוּקִים וּפְרָשִׁיּוֹת וּסְדָרִים, שְׂהֵם בְּחִינַת מִדּוֹת, שְׂבָהֵם נִקְבַּל הַחַיִּים בְּמִדָּה. וְכוּ' וְזֶה שְׂתוּבָא (תהלים ל"ט): "וּמִדַּת יָמֵי מוֹה הִיא", הִנֵּנוּ שְׂהַתּוֹרָה שְׂהִיא בְּחִינַת מוֹה, כִּמוֹ שְׂתוּבָא (דברים ו): "מִזֶּה הַעֲדוֹת וְהַחֲקִים וְהַמְשַׁפְּטִים", הִיא בְּחִינַת מִדּוֹת וְיָמִים בְּנִל. שְׁעַל יְדֵי קוֹרְיִין אֶת הַחַיִּים לְתוֹךְ הַמִּדּוֹת וְהַיָּמִים, שְׂבָלָא זֶה לֹא הִיא אֲפָשֵׁר לְקַבֵּל אֶת הַחַיִּים מִחֻמַּת רַבּוּי אוֹר. וְזֶה: "וְקִרְא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו", שְׁעַל יְדֵי הַתּוֹרָה קוֹרְא אֶת הַחַיִּים לְתוֹךְ הַיָּמִים וְהַמִּדּוֹת בְּנִל:

וְעַל כֵּן צִרְיָה לְעֵסֶק הַתּוֹרָה בְּפִי דְּקִרְא, וְכוּ' נִמְצָא עַל יְדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה, מִמְשִׁיכִין אַרְיִכוֹת יָמִים, וְאֵז זוֹכָה לְדַעַת. כִּי הַדַּעַת וְהַשְׂכָּל הוּא בְּעֶצְמוֹ הַחַיִּים כִּמוֹ שְׂתוּבָא (קהלת): "הַחֲכָמָה תַּחֲזִיחַ אֶת בְּעֵלֶיהָ", כִּי הַשְׂכָּל הוּא עֵקֶר הַחַיִּים. וְעַל יְדֵי זֶה הַדַּעַת, יְכוּלִים לְקַרֵּב וּלְהוֹכִיחַ אֶת מִי שְׂשֻׁצְרִיכִין מִלְּהוֹכִיחַ וְכוּ'

עסק התורה

רבינו מבאר שכל אחד לפי בחינת המלכות שיש לו, צריך להמשיך אריכות ימים לתוך המלכות, ומגלה רבינו שיעיקר ה"חיות" נמשך ע"י "עסק התורה", כי בתורה נמשך חיות מחי החיים, והיא מתחלקת לפרשיות וסדרים שכל אלו הם בחינת צמצום, ועי"ז זוכים לדעת ושכל שהם עיקר החיות, [ועי"ז יכולים לקרב ולהוכיח את מי שצריכים להוכיח שזה נקודה שצריכה ביאור בפני עצמה]. והיינו שיעיקר ישועת האדם הוא נקודה של דעת ושכל אמיתי, שעי"ז יכול לצאת מכל ההסתרות, ולהתגבר על כל התאוות, ולצאת מכל העצבות והטרדות, [וכמובא בשיחות הר"ן אות נא' כי יש לכל אחד חכמה בכה, וכו'. ובזה השכל לבד שיש לכל אחד בכח חכמתו דהינו מה שיש לו מעצם בריאתו, וכו' יכול גם כן לעמד כנגד התאוות. ואפלו מי שכבר נמשך אחר תאוות עולם הזה ועבר מה שעבר, ונפגם שכלו ונתבלבל ונתמעט, אף על פי כן במעט מעט שכל הנשאר יכול גם כן לעמוד. ואפלו נקודה אחת מן השכל יכולה לעמוד כנגד כל העולם עם התאוות. ובכל מקום שהוא יכולין להיות סמוכין לשם יתברך].

ועיקר הסיבה שאדם רחוק מהדעת הזה כל כך, וממילא נופל להסתרה ולהסתרה שבתוך הסתרה, עד שנופל לתאוות ממון ולשאר התאוות עד שנעשה לו כחיתו וכמו שמתבאר בהמשך המאמר, הכל הוא מחמת "ירבוי אור", שאדם אינו מוכן לקבל את הדעת בצורה

לחידוד
מרוז מסמל את הגלות. למה צריך אותו בעיצומו של "זמן חירותינו"?
 תשובה לחידה הקודמת:
 להוצאות הפסח, יהיה?
 מוהר"ת זיע"א: "אוף פסח וועט זיין, אבער ווי נעמט מען דעם פסח אליין?!" [= להוצאות הפסח יהיה, אך ניצד זוכים לאור הפסח עצמו]. שיח שרפי קודש ג. קעב
 הוזהב: נפתלי צוקמן ביתר
 זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.
 תקצ"ו

הנכונה, עם צמצום בתוך כלים, עוד נקודה ועוד נקודה, אלא אדם רוצה לחטוף הכל ולקבל מיד את הארת הדעת בשלימות, ומחמת זה נופל לגמרי ונשאר כל ימיו בהסתרה, עד שנופל למלכות דקליפה ומחפש את החיות בממון ובכבוד ובשאר דברים כיוצא בזה.

לימוד התורה בפשיטות

ועל כן עיקר העצה למי שרוצה לצאת באמת מכל ההסתרות, ולקבל חיות אמיתית מהמלכות האמיתית שיש לו שהוא גילוי מלכותו יתברך בעולם, הוא ע"י "עסק התורה", וההתחלה היא עסק התורה בפשיטות, כי כל פסוק וכל משנה וכל הלכה יש בו צמצום של דעת, וכשאדם הולך בזה מדרגא לדרגא בלי ריבוי אור, אלא לומד מה שיכול ללמוד לפי בחינתו ומדרגתו, עוד נקודה של תורה ועוד נקודה, ע"י בונה בעצמו "דעת ושכל" עם כלים וצמצומים, וכך נבנה אצל האדם כח הדעת שבו וע"י הוא מתחיל לקבל חיות אמיתית.

פנימיות התורה

ואחר שנבנה אצל האדם הדעת ע"י לימוד התורה שבנגלה, חומש משניות גמ' ופוסקים וכדו', אח"כ צריך האדם להמשיך ולקבל את אור הדעת שמתגלה בפנימיות התורה, שהוא עיקר הדעת והשכל שיכול להאיר לאדם עצה והתחזקות בכל מצב ובכל רגע, איך להתקרב להשי"ת מכל מקום ובכל זמן, והעיקר הוא גם בזה לילך בדרך זו של צמצום הדעת לתוך כלים, לא לחפש דווקא את ההרגשות והאורות, אלא לחפש לקבל עוד נקודה של דעת מתוך דברי רבינו ומוהר"ן, ועוד נקודה ועוד נקודה, עד שהשכל והדעת של האדם משתנה לגמרי, ונבנה באדם שכל ודעת אמיתי באופן של צמצום ויישוב הדעת, שזהו עיקר החיות.

לחיות עם התורה

וכך צריך האדם להמשיך את בחינה זו גם בכל דבר ודבר שעושה במשך היום, לחפש בכל דבר נקודה של דעת בתוך צמצום לפי בחינתו ומדרגתו, באופן שהוא יכול ללכת עם זה בכל פרט ופרט. הן באכילה ושתייה, הן במשא ומתן, והן בביתו או עם אנשים אחרים, וכך בכל פרט ופרט, וע"י יש לאדם כח לגלות את ההסתרה ולהפכה לדעת, הן עצם ההסתרה מחמת גשמיות העולם, והן ההסתרה מחמת נפילות וירידות, ובכללות הטרדות והנסיונות, כי נבנה אצלו כח השכל והדעת שמזה הוא עיקר חיות האדם, אבל הכל הוא רק באופן שהוא נמשך לתוך צמצום וכלי, כי בלי זה אי אפשר לאדם לקבל שום חיות מהדעת, ואדרבא עלול לפעמים ליפול מזה ע"י שבתחילה מאיר לו איזה אור אבל אין לזה המשך, ואז הוא כל הזמן חושב על האור שהיה לו ומתגעגע לזה ונופל לעצבות מחמת שאינו מצליח לזכות לזה, אבל כשאדם מקבל את הארת הדעת באופן הנכון, בצמצום לתוך כלי, אזי יכול הוא לקבל חיות מאור הדעת הזו בכל מקום ובכל זמן, גם בקטנות המוחין.

אריכות ימים

וזהו אריכות ימים שממשיכים, "ימים" דייקא, היינו שהוא מצומצם לתוך ימים ומדות, כי כל יום הוא צמצום בפני עצמו, והעיקר הוא להמשיך את החיות בבחינת "ימים", [וממילא אפשר להמשיך את החיות הזאת "בכל יום ויום", וכמו שמביא רבינו בהמשך שמדרכי מאיר ומגלה את ההסתרה "בכל יום ויום", כי הוא מאיר את בחינת הצמצום הזה].

חורין, היינו לדעת שיש כאן רצון השי"ת ותורה ויש כאן שלום גדול כי אין שום דבר שמסתיר באמת מאור השי"ת, וכאן יש לי מלכות ואני בן חורין, כי אני בשלום גדול עם כל מה שאני צריך לעשות ויש לי כאן שליחות ואני עושה אותה בשמחה גדולה, לכן אני באמת מושל ומוך ומשפיע רב טוב לכל הניצוצות והאנשים שתחת ממשלתי. וכשזוכים לדעת הזאת אז טועמים במצות טעם מן כמו ב"י ביציאת מצרים, היינו שזוכים לחרות אמיתית לדעת שכל מה שנראה מחלוקת הוא באמת לחם מן השמיים, הוא גילוי חדש מהשמיים ואני יכול לחיות איתו בשלום ושמחה וכך להשפיע עליו ולגלות את הטוב הגנוז בו. על כן העצה היעוצה היא, שניכנס לכל עבודות הפסח עם ראש דעת של בני חורין, עם שלום אמיתי ושמחה גדולה, להיות מוכנים לכל מחלוקת והסתרה מתוך ידיעה שדייקא על ידם נזכה לחרות אמיתית, כך נוכל להיות באמת מלכים ושוררים בביתנו ולפעול באמת שמחה וזדה ולזכות לטעם טעם מן בכל עבודות הפסח, ולזכות להמשיך את הדעת הזאת לכל השנה כולה. חיים ואלף פערלמאן ירושלים

שלא אוחד כמוהו, לכן הוא מחפש תמיד לברוח מתחת לשולחן ללא הצלחה, זה השיעבוד האמיתי. רבינו קורא לזה בתורה נ"ו שהדעת בגלות ואז אין שלום, ממילא אין לאדם ממשלה ומלכות כי הוא רק מנסה להתנתק מהסביבה, לכן איך הוא יוכל למשול ולהשפיע על זולתו. רבינו אומר שיציאת מצרים היא יציאת הדעת מהגלות וזה עיקר החרות, וכשיצא הדעת מהגלות אז נתרבה השלום, ואז אנו אוכלים דייקא מצות שמרמזים על מריבה כמו"ש "אנשי מצותך" כי אז מגלים את המחלוקת שהיא לשם שמיים. נבאר, מחלוקת לשם שמיים זה עיקר הישועה של האדם, היינו כשהאדם מבין שבכל מה שחלוק ממנו וחולק עליו, ובכל ההסתרות יש תורה שהיא מקרבת אותו להשי"ת, והוא זוכה לדעת שהשי"ת נמצא בכל ההסתרות והוא חותר לגלות אותו בכל מקום, זה החרות האמיתית, כי האדם לא מפחד ולא בורח מרצון השי"ת וההנהגה שבה הוא מנהיג אותו, ואינו מפחד משום אדם או מאורע שאינו כרצונו, ויכול להיות כן חורין בשחרור אמיתי. חידוש של פסח הוא להיות בתוך כל הצמצומים והחילוקים, בתוך המצות והמריבות, ולחיות שם בני

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום. אנו עומדים כעת טרום חג הפסח, ההג בו אנו חוגגים את יציאתנו ממצרים, את היותנו בני חורין, חג של חרות. הקושי הוא, שהחוויה שמלווה את הזמן שקודם פסח וגם את זמן ההג עצמו אינה מצטיירת כלל כמו שנראה לנו חרות וחופש במבט ראשון, צריך לעבוד קשה לנקות, להיזהר ממשוהו חמץ, יש הוצאות מרובות, עול הילדים נופל עלינו וכו'. ובלב יש קושיה האם לזה יקרא חרות, האם זו לא עבדות ושיעבוד?? השאלה חייבת להישאל, כי היא הדרך להבין מהי חרות אמיתית וכך גם לזכות אליה. עד היום תפסנו שלהיות בן חורין פירושו חופש וניתוק מטטרות ורעש, לא להיפגש עם כל מה שיכול להוציא אותנו מדעתנו. ובאמת אם נתבונן, הרי כשהאדם נמצא בכזה מצב הוא משועבד, משועבד לפחד שלו מכל מי שיכול להפרי את שלוותו, הוא תמיד בבריחה מהעולם הרועש והמחיב, והוא לא בן חורין לחיות את החיים כמו שהם, הוא תמיד בורח אל הצד. נמצא שהוא במצב של עבדות כי הוא רואה את כל העולם כאילו הוא רודף אותו, הילדים, הפרנסה, מה שצריך לסדר, הלכלוך, וכל מי

ליקוטי מוהר"ן למעשה | לקר"מ סי' נ"ו [ה]

טעם גן עדן

ההכנות לפסח

[א] הנה אנו עומדים בעיצומם של ההכנות לפסח, ובוודאי שאין זה קל, ופעמים שיש לחץ ואולי גם כעס ודאגה וכו'. אך על כל דבר בחיים אפשר להסתכל בכמה אופנים. אפשר להסתכל בשטחיות על המציאות ואז הוא באמת יכול להיראות קשה ומייגע. אך מידת איש הישראלי הוא להשתדל להסתכל על הפנימיות של המציאות, ובצורה כזו של הסתכלות אפשר לבוא לשמחה גדולה מאוד והנאה מרובה דווקא מההכנות לפסח. [ב] אחד מהיסודות של רביז"ל בו פותח את הליקוטי מוהר"ן הוא: "איש הישראלי צריך להסתכל בשכל של כל דבר", כי יש הרבה סודות בכל דבר בעולם, ובכל פעולה של יהודי. ואם כן אפילו שבחיצינות אין רואים כלום בכל זאת צריך לדעת שבוודאי שנעשים תיקונים נוראים ונפלאים למעלה מיהודים שטורחים לנקות את הבית ולצאת לסידורים לכבוד החג. ואף שאין אנו יודעים לכוון ולהשיג בדיוק את סוד הדברים הפנימיים, אבל בכל זאת צריכים אנו לפחות 'להתקשר' לסוד הדברים, כלומר להאמין באמונה שלימה ופשוטה שבוודאי אין שום דבר ריק בעולם, כי יש בכל דבר רזין עלאין. נחת רוח!?

[ג] כל ההכנות, והעיסוקים והתרוצוצויות, בעצם נובעים מכיסופים והשתוקקות של עם ישראל להתקרב להשם יתברך ולצאת ממצרים בחג הפסח. כולם עוסקים במצוות ביעור חמץ, לא סתם נקינות לשם נקיין הבית, כי אז היו בוחרים תאריך אחר בשנה. נכון שאולי לפעמים שוכחים את המטרה ומנקים מה שלא צריך לנקות, ונלחצים ומלחיצים במקום שלא היה ראוי להלחץ, אבל המטרה הפנימית משותפת לכולם, להתקרב להשי"ת ולהיות נכונים לחג, כמה חן ויופי יש בזה, כמה נחת רוח יש מזה למעלה. [ד] בצורת הסתכלות שכזו, אפשר להפוך את כל שעות העבודה לשעות נעימות, לעורר כיסופים לחג הפסח, הנה קרב ובא החג, לומר בפה מלא תוך כדי הנקיין "אני מנקה לכבוד ה', לכבוד פסח, לשם יחוד קוב"ה" ושיכנתה וכו'". אד"ל בתו של הבעש"ט היתה מרימה את העיניים בעת שהיתה מטאטה את הבית, ואומרת: רבש"ע איך אפשר לעשות לך עוד נחת רוח!?

לטעום את הגאולה שבמירדות

כאן גר יהודי?

מסופר על רבי אלימלך מליז'נסק זיע"א שפעם ביאר בשולחנו הק' את העניין שהשי"ת פסח ודילג על בתי בני ישראל, ש'פסח' הוא מלשון ריקוד ודילוג, והיינו שהשם יתברך רקד ודילג על בתי בני ישראל ושר: כאן גר יהודי, כאן גר יהודי! וכאשר שמע זאת רבי משה לייב מסאסוב זי"ע שישב אז על שולחנו של רבי אלימלך, התלהב מאוד ברשפי שלהבת עד כי טיפס על השולחן והתחיל לרקוד: כאן גר יהודי! כאן גר יהודי!

הנה אנו עומדים בימים עסוקים טרודים ולחוצים, והבנים בבית, לא תמיד עוזרים ומסייעים כמו שהיינו רוצים, ולפעמים גם מפריעים, והסיפור הזה של רבי אלימלך, הוא ממש מתנה מן השמיים, לזכור לכבוד מי אנו מנקים את הבית. שהרי כל הטרדה והלחץ הוא בשביל להכין מקום לשכינה הקדושה הבאה לבקר אותנו לבלי הסדר בגילוי עצום של 'אני ולא מלאך - אני ולא שליח' - והשכינה הקדושה בכל ליל הסדר פוסחת ומרקדת על כל בית של ישראל בשיירה ושמוחה: 'כאן גר יהודי'. ויש לזכור ולהאמין שהכוונה גם על הבית שלנו ממש.

כן גם אנחנו דווקא בזמני הלחץ, יכולים להסתכל על הבית ולומר: זה בית יהודי, זה משהו אחר מבית של גוי, יש כאן מזוזות, יש כאן סידור תהילים ש"ס שולחן ערוך וכו', ואפילו הנקינות אינם מתוך צורך והכרח של ניקיון האביב, אלא מתוך הגעגועים שלנו לחג הפסח - ואם כן, הבית שלנו הוא בוודאי בית יהודי! ומתוך כך אפשר לבוא לשמוחה, לפסוח ולדלג על כל הבעיות והלחצים, ולצאת בריקוד: כאן גר יהודי.

אלא שבתוך הלחץ היצר הרע מופיע ברוב הדרתו, ומכניס ספק בלב, וכי זהו בית יהודי?! בית זה אינו נראה כמו שבית יהודי אמור להיראות, בית יהודי אמור להיראות כמו הציירים המציירים בתמונות של הילדים, איך הם מנקים בחיך ושמוחה, והכל מסביב מסודר ומאורגן וכו'. וצריך לאזור חיל, ולמחוק את כל התמונות האלו המחלישים את הדעת [מצירים' לשון 'מציירים', שמכניסים את המח לתוך גבול ומיצר של 'ציור' כאילו רק כך נראה יהודי ובית של ישראל]. ועל הציירים האלו בעצמם צריך לפסוח ולדלג - ולהצביע על הבית ונאמר: זה בדיוק בית יהודי המהווה משכן לשכינה, יש כאן בוודאי הרבה מצוות. כל הכעסים, הטרחות והטירדות הם רק מחמת שאנו רוצים לקבל את חג הפסח, ולכן אפילו אם איננו מצליחים שהמצאות בבית יהיה כמו שהיינו רוצים, יש לזכור שזה בדיוק 'בית יהודי' - בית שאפילו הבלגן הוא רק מחמת ענייני היהדות. אצל הגויים ה'לא כסדר' והבלגן הם מסיבות אחרות, ואילו אצלנו הכל סביב מצוות, גם אם איננו בדיוק כפי רצון ה'

את הדינים בכל עת עד חורבן בית המקדש שכדי לשפוך את חמתו על העצים והאבנים הסיר אותה השי"ת מלפניו כמו שנאמר (איכה ב, א) "ולא זכר הדום רגליו ביום אפר". וכך היה בכלל שיעבוד מצרים, במשך מאה ושלושים שנה היו ישראל משועבדים תחת יד מצרים, בודאי הם אמרו לעצמם, 'עד מתי לא נותנים לי להתפלל, לא שחרית ולא מנחה, לא נותנים לי לפתוח ספר, אפילו לא נותנים לי לזוז, עד כדי כך שאני לא מסוגל אפילו לדבר להשם יתברך', כמו שמובא שבמצרים גם הדיבור היה בגלות, וכך ירדו מדרגה אחר מדרגה ונפלו לארבעים ותשע שערי טומאה, עד שבא השי"ת, והוציא אותם משם.

אכן לדורות אנו מבקשים ומתחננים לפני השי"ת 'וא-ל שד-י יתן לכם רחמים' ומבאר רבינו שייתן הרחמים בדינו באופן שאנחנו נראה שזה רחמים, אבל הלימוד הזה של פסח ההתקרבות הזאת תחילת התקרבות ישראל לאביהם שבשמים זה בפסח, וכל אחד ואחד בפרט הזמן שמתחילים לצאת מהגלות הזאת מתחילים להרגיש דבר ראשון מהו 'הווצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים' שהשי"ת יוציא אותנו מהמצב הזה שאנחנו סובלים את מצרים, שאיננו יכולים לעמוד כלל בעול השיעבוד, ורק אחר כך נאמר בפסוק 'הצלתי אתכם מעבודתם'.

הנה ידוע שחלק ממצוות ליל הסדר הם לזכר השיעבוד וחלק לזכר הגאולה, המרור הוא זכר לשיעבוד והמצה היא זכר לגאולה, כמו שאנו אומרים בהגדה 'מצה זו שאנו אוכלים על שום שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ עד שנגלה עליהם ה' וגאלם. מרור זה שאנו אוכלים על שום שמררו המצרים את חיי אבותינו במצרים'.

אכן במצוות כורך אנו רואים דבר פלאי, שאנו כורכים את המרור יחד עם המצה ואוכלים את שניהם יחד, ובזמן שבית המקדש היה קיים היו כורכים עמם גם את הפסח שמרמוז גם הוא על הגאולה (כמו שנאמר שם).

ויש לבאר שבזה אנו אומרים שהמרור הזה זה הסיבה של הפסח והמצה זה אחד, כי נכון שזה נראה כמירדות, אבל כשאנחנו באים לחגוג את שמחת הגאולה אנו זוכרים את המירדות ואמרים שגם היא חלק מהגאולה, וגם היא חסדי ה' ורחמי.

ואף לדורות הוא כן, כמובא בזה"ק (בשלח סו:): על הפסוק 'ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיד', שלבנה זו היא מאותם לבנים שמלאום בילדי ישראל רח"ל, ולבינה זו עלתה לפני השי"ת והניחה לפניו והיא שככה

עומק הפרשה

אל תישאר ערל

נבאים השמיני: מול בשר ערלתו:

'מובא במדרש (תנחומא ה ועוד) שהפילוסופים שאלו את רבי עקיבא, אם שלמות האדם היא בהיותו מהול, למה לא נברא כך. השיב להם רבי עקיבא: כל הבריה נבראה באופן שהיא צריכה תיקון, פרי האדמה צריך בישול ואפיה, הבגד טעון טויה ואריגה, וכן כל חלק בבריאה צריך תיקון והכנה לפי שמגיע לשלמותו, ואף האדם צריך תיקון כדי שיוכל לבוא לשלמותו, 'שלא נתן הקדוש ברוך הוא את המצות לישראל אלא לצרף אותם בהם'.

כעין זה מקשה האריז"ל (ספר הליקוטים תזריע) כי הנה הערלה היא חסרון בנפש האדם וגורמת שיתאחזו בו הקליפות, אם כן למה לא מלים את התינוק מיד עם לידתו, אלא מניחים אותו ערל במשך שבעה ימים עד היום השמיני, ומבאר שבעה ימים אלו הם כנגד שבע מידות שנפלו לעולמות הנמוכים, עד היום השמיני בו התבררו שבע מדות אלו וכעת מלים את בשר ערלתו.

את עומק הענין בדרך עבודה מבאר רבינו, כי הבריה נבראה באופן חסר, כל חלק בבריאה הוא חסר עד שיבוא האדם וישלים אותו, והכל מאותה הסיבה, כי שלמות הקדושה אינה כשהשי"ת מגלה אותה כשהיא שלמה

ומתוקנת, אלא דווקא כשהאדם מתאמץ לברר אותה להסיר מעצמו את הקליפות הטמאות ולברר כל דבר שבעולם מאחיתם, לעשות אותו יותר ויותר בקדושה, דווקא כך הוא מברר את הקדושה ומשלים אותה כראוי. לכן צריך לעבור דווקא שבעה ימים אלו, שהם כנגד שבעים שנות חיי האדם, כדי לעבור כל יום בתוך אחיזת הקליפות ושם להסיר ממנו את אחיזת הערלה, להסיר ממנו לפי מדרגתו עוד ועוד נקודות אחיזה של רע ושל הסתרה, ודווקא כך הוא משלים את הקדושה. ולמעשה. פעמים רבות האדם מתעורר לעלות אל הקדושה, להתחזק בתורה ותפילה, לחזור ולהתגבר על התאוות וכן הלאה, באותה שעה הוא מצפה לסיוע מאת השי"ת, או לכל הפחות שלא ימנעו ממנו מלעלות בהר ה', אבל בבואו אל הקדוש הוא רואה שבכל פעם מתעוררות מניעות חדשות והסתרה חדשה, ובעיקר - לבו ערל וסתום כאילו לא התעורר מעולם אל הקדושה. אכן, דווקא כך הוא דרך השלמת הקדושה, לעבור את הדבר בערלות לב, לשבור דווקא את המניעות העומדות לפניו דווקא כך הוא משלים את הקדושה ואת נשמתו בתכלית השלמות.

(ע"פ ליקו"מ ט, ליקו"ה מילה א, אומנין ד)

◆ זְקִינָךְ וְיֵאמְרוּ לָךְ: האם יש עניין של 'מסורת' בברסלב? מה מקומו בדעת רבינו ז"ל? כיצד זה נראה באמת? שיחת חברים מיוחדת ומרתקת (אידיש) בקו חיים טובים: 025090567. מארה"ב: 51875204007. שלוחה 1,1,3,5. שמעו ותחי נפשכם!

◆ כָּאֵלֹה הוּא יֵצֵא מִפְּצָרֵים: רוצה לצאת בעצמך לחיות? כן, אתה! ספר מיוחד המביא לידי מעשה "בקרוב מועדיך - פסח" מאת המשפיע הרב דוד גבירצמן שליט"א בדיוורי דעת הנוגעים לכל אחד. לפרטים ונקודות מכירה: 0548566566.

◆ התורה הזמנית: הודעה חשובה מטעם ארגון 'לטייל בתורתנו': סדר הלימוד המיוחד (שפורסם כאן בגליון הקודם) ללימוד התורה הזמנית בביהמ"ד 'אור אברהם' בירושלים - אינו מתקיים בימי בין הזמנים, ואי"ה יחודש עם תחילת זמן קיץ הבעל"ט. ניתן להתעדכן על קיומו של ה'סדר לימוד' בשלוחת ההודעות בקו 'לטייל בתורתנו': 046277313.

◆ לא היה בפֶּשֶׁם הָאָה: הקונטרס המיוחד על התורה הזמנית, המסייע בלימוד, בהבנה ובהעמקה, כולל ציטוטים נבחרים מספרי רביז"ל וליקוטי הלכות: "חברותא לליקוטי מוהר"ן". להשיג בבתי הכנסת בריכוזי חסידי ברסלב, או לקבלו ע"י בקשה למכון 'עלה לתרופה'.

י"ל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למועדים בדוא"ר:
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערבת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישת נכס נצחי: עלה לתרופה, בנק
מדינת ישראל, 17 סניף, 725 חשבון 36645

החיזוק השבועי

כָּל תְּקוּוֹתֵינוּ וְכָל אַאֲלָנוּ וּפְדוּת נַפְשֵׁנוּ
שְׂאֵנוּ מְקוּיִם וְעוֹסְקִים לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ
בְּכָל יוֹם, בְּבַחֲנֵית "קַרְבָּה אֶל נַפְשִׁי
וְאֵלֶּה", הַכֵּל הוּא כְּבוֹחַ הַצְּדִיקִי אֲמַת
שֶׁהֵם בַּחֲנֵית מוֹשֶׁה... וְהוּא מֵאִיר בְּנוֹ
גַּם עֵתָה בְּגוֹלְתוֹנוּ, וְהוּא מֵאִיר בְּדַרְי
מַעֲלָה וְדַרְי מַטָּה, וּמְקוּיִם וּמְחִיָּה אֶת
כָּל אֶחָד לְפִי בַּחֲנֵיתוֹ:

אוּצֵר הִירָאָה, מוֹעֵדֵי ה' - פֶּסַח, כּה:

נְאֻלֶּת מְצַרִּים הוּא
בַּחֲנֵית שְׂמֻחָה, עוֹלָם
הַחֲרוּת:

שם סא

מה הקשר בין נקיון הבית לבין נקיון המוח והלב?

יש לדעת שכל דבר גשמי יש לו שורש ברוחני, וכל הנקיונות הגשמיים של הבית הם השתלשלות מהנקיון הרוחני, ועל כן יש לכוון בכל עת עבודותיו, לנקות הפנימיות ביהוד. וכיון שבאמת קשה לנקות את המוח והלב, אזי אדרבא הנקיון של הבית מעורר בו שאלות למה צריך את כל זאת, ואז הוא משיב לעצמו שעוד מעט מגיע פסח, ומתוון כך יכול להוציא אנוחה מפיו, רבש"ע איך זוכים לאור הפסח, מהיכן לוקחים את הפסח בעצמו וכו'.

כי באמת אין אנו יודעים מהיכן להתחיל לנקות את המוח והלב, והעיקר הוא רק הכיסופים, והכיסופים האלו יכולים להתעורר דייקא מתוך העבודה של הנקיון הגשמי.

ובאמת כאן המקום לעורר ולהזכיר להקפיד בכל יום ויום מימי הערבי פסחים למצוא זמן עד כדי מסירות נפש, להתבודד וליישב דעתו ולספר לה' על החמץ שבמוחו וליבו עד כמה שידו מגעת, ואף אם אין לו דיבורים לרוב

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו

הלכה פסוקה

הַכֵּנַת הַבַּיִת לַפֶּסַח (ב)

כְּאֵמֹר מִקֶּדֶם הָרִי גַם גִּיף הָאָרוֹן בְּדָרָךְ
לְכָל צִרְיָה בְּדִיקָה, וְיֵשׁ לְעִשׂוֹת זֹאת בְּעֵת
שְׂמוֹצֵי־אֵיִם הַסְּפָרִים, כִּי בְּלֵיל י"ד קֹשֶׁה
לְהוֹצִיאָם.]

ג. אֲמַנְם סְפָרִים הַנִּמְצָאִים בְּאָרוֹן פְּתוּחַ
וְהוּא נִמְצָא פְּסוּלֵן שְׂאוּלְמִים לְיָדָם
בְּשֶׁבֶת, חֲבִיבִים לְהוֹצִיאָם מִהָאָרוֹן וּלְנַעֲרָם
קֶצֶת. אֲבָל אִין חֲיִיב לְבַדֵּק כָּל דָּךְ, וְכֵאֲמֹר.

ד. בְּכָל אֶפֶן שְׂמוֹשְׁתִּים עִם סֶפֶר
בְּפֶסַח, יֵשׁ לְהַדְרֵךְ וְלֹא לְהִיחֹוּ עַל הַשְּׂלָחוֹן
שְׂאוּלְמִים עָלָיו.

חֲפָצִים שׁוֹנִיִּם

'אֲרֻנְךָ' צִרְיָה לְנִקּוֹת וּלְבַדֵּק, וְאִם בְּעֵת
הַנְּקִיּוֹן הִכְנוּ אוֹתוֹ הַיֵּטֵב, זֹהֵי בְּדִיקָתוֹ.

'תִּיקִי הַיָּדַיִם', צִרְיָה לְנִקּוֹת וּלְבַדֵּק, וְאִם
נָקוּ אוֹתָם בְּמִכּוֹנֵת כְּבִיסָה, דִּי בְּבָךְ.

'צַעֲצוּעִים', צִרְיָה לְנִקּוֹת הַיֵּטֵב, וְיֵשׁ
כְּאֵלֹה שְׂחָצִיִּים גַּם בְּבִדִיקַת חֲמִיץ. וְאֶפְשָׁר
לְכַבֵּס בְּמִכּוֹנָה [נְשִׂיָה מְנַחֵם בְּתוֹךְ
צִפִּית קְשׁוּרָה הַיֵּטֵב], וְזוֹהֵי הַנְּקִי
וְהַבְּדִיקָה הַמְעַלָּה בְּיוֹתֵר. בְּכָל זֶה הֵם
'מְקַלְחֵת כְּבִיסָה' שְׂרָוִיִּלִּים הַיָּדַיִם לְשַׁחַק
עִמָּהֶם.

'סֶפֶר', אִם כָּל הַשָּׁנָה מִנְּחָה עָלֶיהָ 'כְּסוּי
עָלֶיהָ', מִסְּפָק אִם מוֹרִידִים אֶת הַפֶּסַח
וּמִנְּקִיִּים אוֹתוֹ. אֲבָל אִם מִשְׁתַּמְשִׁים עִם
הַפֶּסַח בְּלֹא כְּסוּי עָלֶיהָ, יִתְכַּן מֵאִד שֵׁשׁ
בְּהַ פְּרוּרֵי חֲמִיץ, וְעַל כֵּן צִרְיָה לְנִקּוֹתָהּ עַד
הֵיכֵן שְׂחָצִי מְגִיעָה לְשֵׁם, וְדִי בְּבָךְ וְאִין
צִרְיָה יוֹתֵר מִזֶּה. וְאִם אֵי אֶפְשָׁר לְנִקּוֹתָהּ
הַיֵּטֵב, כִּיֵּן שְׂמוֹשְׁתִּים לְשִׂיבִים עָלֶיהָ
מִכִּנְסִים אֶת הַיָּד בִּין הַמְּרוּחִים וְיִפְגְּעוּ
בָּהֶם פֶּעַם אַחַת, כְּדִי שֶׁאֵם יֵשׁ עָלֵיהֶם
אִזְיָה פְּרוּרֵי גָּזוֹל קֶצֶת, בְּרִדָּאֵי יִפּוֹל. [אֲבָל

לְהַפְּךָ הַכִּיס לְנִקּוֹתוֹ. וְיֵשׁ
לְעִשׂוֹת זֹאת בְּלֵיל בְּדִיקַת חֲמִיץ. אֲבָל אִם
אִין עֲתִידִים לְכַבֵּס, צִרְיָה בְּנוֹסֵף לָזֶה גַּם
לְנַעֲרַת הַבְּגָדִים וְאֶת הַכִּיסִּים בְּשֶׁעֵת שְׂרַפַּת
חֲמִיץ. וְאִם אִין רֹצֵעִים לֹא לְכַבֵּס וְלֹא לְנַעֲרַת
אֶפְשָׁר לְהִיחֵם בְּמִקּוֹם שְׂמוֹכְרִים לְגוֹי,
אֶךְ יֵשׁ לְהִיחֵם שֵׁם לְפָנֵי 'סוֹף זְמַן שְׂרַפַּת
חֲמִיץ'.

ו. 'שְׂטִירְמֵל', יִתְכַּן מֵאִד שֵׁשׁ שֵׁם אִזְיָה
פְּרוּרֵי שֵׁל חֲמִיץ וְיֵשׁ לְחַוֵּשׁ שֵׁיפֵל לְתוֹךְ
הָאֲבָל בְּפֶסַח, וְעַל כֵּן יֵשׁ לְהַבְּרִישׁוֹ הַיֵּטֵב
עִם מַבְרֶשֶׁת, וְזוֹהֵי בְּדִיקַתוֹ.

הַסְּפָרִים

א. סְפָרִים שְׂמוֹשְׁתִּים עִמָּהֶם בְּעֵת
הָאֲבָל, כְּגוֹן זְמִירוֹת וּבְרַכּוּתִים וְכִיּוּצֵא
בָּהֶם. וְכֵן סְפָרִים שְׂלוּמִדִּים בָּהֶם בְּכּוֹלֵל,
שְׂמוֹצֵי־אֵיִם שְׂאוּלְמִים לְיָדָם. בְּסְפָרִים שֶׁהֵיוּ
בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, שְׂמוֹצֵי־שֵׁם הַרְבֵּה חֲמִיץ.
בְּסְפָרִים שֶׁהַיָּדַיִם מְחַזְקִים בְּבֵית
סֶפֶר, שְׂמוֹצֵי־שֵׁם חֲמִיץ. סְפָרֵי קְרִיאָה
וְלִהְבֵּדִיל 'סֶפֶר טַלְפוֹן', שְׂמוֹצֵי־לְהַשְׁתַּמֵּשׁ
בּוֹ בְּעֵת הָאֲבָל. - חֲבִיבִים לְנִקּוֹת וּלְבַדֵּק
כָּל דָּךְ. וְכִיֵּן שְׂקִישָׁה לְעִשׂוֹת כֵּן, אֶפְשָׁר
לְמַכְרֵם בְּמִכִּירַת חֲמִיץ, אֶךְ אִזְ יֵשׁ לְהִיחֵם
בְּמִקּוֹם שְׂמוֹנִיחִים שֵׁם כָּל מַה שְׂמוֹכְרִים
לְגוֹי. אֲמַנְם סְפָרִים הַמְּצַפִּים בְּגִילּוֹן, כֵּן
לְנִקּוֹתָם אֶף מִמְשָׁהוּ חֲמִיץ, וְאִזְ אֶפְשָׁר
לְהַשְׁתַּמֵּשׁ וּלְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם בְּפֶסַח.

ב. סְפָרִים שֶׁאִין מִשְׁתַּמְשִׁים עִמָּהֶם
כְּלָל בְּשֶׁעֵת אֲבִילָה, יֵשׁ הַסּוֹבְרִים שֶׁגַּם
הֵם צִרְיִים בְּדִיקָה בְּכָל דָּךְ, אֶךְ לְמַעֲשֵׂה
נְהוּגָה לְהַקְלֵב בָּזֶה, וְיֵשׁ עַל מַה לְסַמְּוֵה. וְיֵמִי
שְׂרוּצָה לְהַדְרֵךְ, יוּצִיאָם מִהָאָרוֹן וְיַחְבֵּט
בָּהֶם פֶּעַם אַחַת, כְּדִי שֶׁאֵם יֵשׁ עָלֵיהֶם
אִזְיָה פְּרוּרֵי גָּזוֹל קֶצֶת, בְּרִדָּאֵי יִפּוֹל. [אֲבָל

בְּגָדִים

א. בְּגָד מְכַבֵּס, אִין צִרְיָה לְנִקּוֹת אֶת
הַכִּיסִּים וְלֹא לְבַדֵּק אוֹתָם! וְדִין זֶה אֲמֹר
אֶפְלוּ כְּשֵׁלָא הִכְנוּ אֶת הַכִּיסִּים בְּעֵת
הַכְּבִיסָה.

ב. אֲמַנְם הַבְּגָדִים שְׂעֵתִידִים לְלַבֵּשׁ
בְּפֶסַח, לְפַתְחֵלָה רְצוּי לְהַפְּכָה אֶת הַכִּיסִּים
לְפָנֵי הַכְּבִיסָה. וְאִם לֹא הִכְנוּ אוֹ שֵׁי
אֶפְשָׁר לְהַפְּכָה - רְצוּי לְנִקּוֹת הַכִּיסִּים אֶף
בְּמִכְבָּסִים, כִּי יֵשׁ לְחַוֵּשׁ שֵׁימָא יֵשׁ שֵׁם
פְּרוּרִים שֵׁל חֲמִיץ, וְעַלֵּילִים לְהַכְּנֵס לְתוֹךְ
הַמְּאֻכָּלִים. אֶךְ יֵשׁ לְעִשׂוֹת זֹאת בְּלִי
דְּקִדּוּק כְּלָל וְכָלֵל, רַק לְהַפְּכָה אֶת הַכִּיסִּים
וּלְנַעֲרוֹ הַיֵּטֵב.

ג. בְּגָד שֶׁאִינוּ מְכַבֵּס, אוֹ אֶפְלוּ מְכַבֵּס
אֲלֵא שְׂלָבְשׁוֹ אוֹתוֹ לְפָנֵי פֶסַח, צִרְיָה
לְנִקּוֹת אֶת הַכִּיסִּים וְהַקְּפָלִים שְׂבָהֶם,
אֶךְ אִין צִרְיָה לְהַגִּיעַ לְכָל פְּנוֹתָיו. וְגַם אִין
צִרְיָה לְבַדֵּק עַל פְּרוּרִים קְטַנְטָנִים, כִּי
אֵלוּ מִיִּמְלֵא בְטָלִים. וְכֵן אִין צִרְיָה לְהוֹצִיא
אֶת כָּל הַלְּבָאָה הַאֶפְסָר שְׂמוֹצֵי־שֵׁם.
וְאִם נָקוּ אוֹתָם [עִם מַבְרֶשֶׁת] נִגְדֵי אוֹר
הַחֲשׂמַל אוֹ בְּאֹר הַיָּם לִדִּי הַחֲלוֹן אֶפְלוּ
הַרְבֵּה לְפָנֵי פֶסַח וּמֵאִד לֹא לְבָשׁוּ אוֹתָם,
הִרִי זֶה כְּבִדִיקָה מְעַלָּה, וְאִין צִרְיָה לְבַדֵּק
שׁוֹב בְּלֵיל י"ד.

ד. בְּגָד שֶׁאִינוּ מְכַבֵּס שֵׁשׁ עָלָיו לְכַלּוֹף,
יֵשׁ לְנִקּוֹתוֹ מִרְגִּיל. וְאִם נִשְׂאָר רַק 'כֶּתֶם',
אִין לְחַוֵּשׁ לָזֶה אֶף שְׂיִדְעִים אוֹ יִתְכַּן
שֶׁהוּא חֲמִיץ.

ה. בְּגָדִים שְׂלוֹבְשִׁים רַק עַד עֶרֶב בְּפֶסַח,
אִזְיָ אִם עֲתִידִים לְכַבֵּס עוֹד בְּעֶרֶב פֶּסַח,
יֵשׁ לְהַכְּנִס אֶת הַיָּד לְתוֹךְ הַכִּיסִּים וְלְרִאוֹת
אִם אִין שֵׁם חֲתִיכַת חֲמִיץ, אֲבָל אִין צִרְיָה

קוֹל הַנַּחֲל
כך מתכוננים לפסח
03-575-22-01
בארה"ב: 585-3083265